

Wśród wszystkich słów, które wypowiedział Jezus w swojej ziemskiej misji, istnieje jedno kazanie, które wstrząsnęło słuchaczami bardziej niż jakiegokolwiek inne. Nie chodzi o kazanie na górze, ani przypowieść o miłosiernym Samarytaninie. Chodzi o mowę eucharystyczną zawartą w szóstym rozdziale Ewangelii według św. Jana. To właśnie po tej nauce „wielu z Jego uczniów się wycofało i już z Nim nie chodzili” (J 6,66). Ale co takiego powiedział Jezus, że tylu uznało to za zbyt trudne do przyjęcia? Dlaczego właśnie ten rozdział wciąż wywołuje kontrowersje, a zarazem stanowi filar wiary katolickiej?

Ten artykuł pragnie odpowiedzieć na te pytania w sposób głęboki, ale przystępny. Poprzez analizę teologiczną, historyczną i duszpasterską, chcemy zrozumieć nie tylko, co Jezus powiedział, ale także, co to oznacza dla nas dzisiaj — w świecie, który często nie różni się zbyt wiele od tego, w którym głosił Chrystus.

1. Kontekst rozdziału 6 Ewangelii Jana

Szósty rozdział Ewangelii według św. Jana rozpoczyna się cudem rozmnożenia chleba i ryb, gdzie Jezus karmi tłum pięciu tysięcy. To spektakularne wydarzenie sprawia, że ludzie chcą uczynić Go królem (J 6,15). Jezus jednak unika tej formy popularności i udaje się samotnie na górę. Następnie przechodzi po wodzie i dzień później rozpoczyna długą mowę, którą tradycja chrześcijańska nazywa „mową eucharystyczną”.

Początkowo Jezus mówi o chlebie z nieba — przywołując manę, którą Izraelici jedli na pustyni. Ludzie są zainteresowani. Chleb z nieba? „Panie, dawaj nam zawsze tego chleba!” (J 6,34). Ale w tym momencie Jezus przestaje mówić w sposób symboliczny i zaczyna głosić coś radykalnie nowego i niezwykle wymagającego:

„Ja jestem chlebem życia. (...) Chlebem, który Ja dam, jest moje ciało wydane za życie świata” (J 6,51).

A dalej:

„Jeżeli nie będziecie spożywali ciała Syna Człowieczego i nie będziecie pili Jego krwi, nie będziecie mieli życia w sobie” (J 6,53).

2. Skandal wcielenia i realizmu eucharystycznego

Dla żydowskich słuchaczy Jezusa te słowa były szokujące. Nie tylko z powodu naturalnego wstrętu przed spożywaniem ciała i krwi (co przeczyło prawu mojżeszowemu), ale dlatego, że Jezus mówił o sobie jako o Bogu, który daje swoje ciało na pokarm. Tu pojawia się skandal: **skandal wcielenia i realizmu sakramentalnego**.

Nie chodziło już tylko o metaforę. Jezus **nie wycofuje się** ze swoich słów, nie mówi: „to tylko obraz”. Przeciwnie — podkreśla:

„Ciało moje jest prawdziwym pokarmem, a krew moja jest prawdziwym napojem” (J 6,55).

Grecki czasownik użyty w tym miejscu to „trōgō” — oznaczający dosłownie „gryźć, żuć”, jakby Jezus chciał całkowicie wykluczyć rozumienie symboliczne. Takiej nauki nie dało się przyjąć bez wiary.

3. Odejście wielu: moment próby

I tak dochodzimy do dramatycznego wersetu:

„Odtąd wielu uczniów Jego się wycofało i już z Nim nie chodzili” (J 6,66).

Dlaczego odeszli? Bo Jezus nie ułatwiał, nie upraszczał, nie tłumaczył według ludzkich oczekiwań. Słowa „Trudna jest ta mowa. Któż jej może słuchać?” (J 6,60) pokazują serce buntu: brak otwartości na tajemnicę, brak pokory wobec tego, co przekracza rozum.

Warto zauważyć, że Jezus **nie biegnie za nimi**. Nie mówi: „Chwila, źle mnie zrozumieliście!” Wręcz przeciwnie — odwraca się do Dwunastu i pyta: „Czy i wy chcecie odejść?” (J 6,67). To

moment decydujący. Jezus nie negocjuje prawdy.

4. Odpowiedź Piotra: wiara ponad rozum

W tym kluczowym momencie św. Piotr odpowiada słowami, które powinny być modlitwą każdego katolika wobec tajemnicy Eucharystii:

„Panie, do kogo pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego” (J 6,68).

Nie mówi: „Rozumiemy wszystko, Panie”, ale: **„ufamy Ci, bo Ty jesteś Prawdą”**. To właśnie jest sedno wiary eucharystycznej: **wiara w Osobę**, nie w ludzką logikę.

5. Znaczenie teologiczne: realna obecność Chrystusa

Kościół od samego początku rozumiał te słowa dosłownie. Św. Ignacy Antiocheński († ok. 110 r.) pisał o heretykach, którzy „wstrzymują się od Eucharystii, ponieważ nie uznają, że jest ona ciałem naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa”.

Sobór Trydencki naucza jasno: **w Eucharystii jest obecny Jezus Chrystus prawdziwie, rzeczywiście i substancjalnie: Ciało, Krew, Dusza i Bóstwo**. To nie jest pamiątka symboliczna, to **sama obecność Boga**.

W katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy:

„W Najświętszym Sakramencie Eucharystii zawarty jest prawdziwie, rzeczywiście i substancjalnie Ciało i Krew wraz z duszą i Bóstwem Pana naszego Jezusa Chrystusa” (KKK 1374).

6. Relewantność pastoralna: dlaczego to się liczy dzisiaj?

Współczesny świat, podobnie jak tłumy w J 6, łatwo przyjmuje Jezusa jako cudotwórcę, jako moralnego nauczyciela, jako inspirację duchową. Ale **Eucharystia wymaga aktu wiary i pokory przed Tajemnicą**.

W wielu miejscach zanika świadomość **sakralności Eucharystii**. Znika adoracja, zanika post eucharystyczny, wielu przystępuje do Komunii bez spowiedzi, a niektórzy nawet nie wierzą w realną obecność! To dokładnie ten sam problem, który ukazuje J 6: nie chcemy przyjąć tego, co nas przekracza.

Warto zapytać samego siebie: **czy wierzę, że w Hostii świętej obecny jest Jezus? Czy modłę się przed Nim jak przed Bogiem? Czy przyjmuję Go z czystym sercem?**

7. Zastosowanie duchowe: jak żyć Ewangelią Jana 6?

a) Żyj Eucharystią każdego dnia

Nie tylko w niedzielę. W miarę możliwości uczestnicz w Mszy świętej w tygodniu. Rozpoczynaj dzień aktem komunii duchowej. Przypominaj sobie, że Jezus chce karmić twoje serce codziennie.

b) Zadbaj o godne przyjmowanie Komunii

Spowiedź regularna. Cisza przed i po Mszy. Odpowiedni ubiór. Dziękczynienie po Komunii. Wszystko to są akty miłości wobec żywego Boga.

c) Adoruj — choćby przez kilka minut

Wielu świętych właśnie tam — przed tabernakulum — znajdowało światło, pokój i siłę. Eucharystia nie jest tylko do przyjmowania, ale także do kontemplowania.

d) Ucz dzieci i młodzież o wielkości tego sakramentu

Niech wiedzą, że to nie jest „obrzęd”, ale **spotkanie z Bogiem Żywym**. Nie bójmy się mówić dzieciom prawdy — one potrafią wierzyć głębiej, niż myślimy.

8. Na zakończenie: nie odchodź... uklęknij

„Czy i wy chcecie odejść?” — to pytanie Jezus zadaje także dziś, gdy tylu opuszcza Kościół, gdy tylu przyjmuje Go rutynowo, bez wiary, bez miłości.

A On — czeka. Cichy, pokorny, prawdziwy. W każdej Hostii, w każdej monstrancji, w każdej Mszy.

Niech nasze serca odpowiedzą jak Piotr:

„Panie, do kogo pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego”.

Jeśli chcesz pozostać przy Jezusie, **zostań z Nim w Eucharystii**. Bo tam, w białej Hostii, mieszka Miłość, która się nie wycofała nawet wtedy, gdy wszyscy inni odeszli.

Niech ten fragment Ewangelii stanie się nie tylko fundamentem wiary, ale także światłem i siłą w codziennej drodze. A kiedy będziesz zmęczony, zagubiony czy wątpiący — wróć do Jana 6. Bo tam Bóg mówi najbardziej niezwykle i najbardziej prawdziwe słowa: **„To jestem Ja. Bierz i jedz. To jest moje Ciało”.**